

Συλλέγει λεπτοκάρυα ἐν ὥρᾳ θέρους, γαμίζον μὲ αὐτὰ τὰς τρύπας καὶ τὰ κοιλώματα τῶν γηραιῶν δένδρων, καὶ καταφιῶγει εἰς τὰ ἐφόδια ταῦτα ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, καὶ ἀναζητεῖ αὐτὰ ὑπὸ τὴν χιόνα τὴν ὅποιαν ξέον ἀνασηκῶνει. Ἡ φωνὴ του εἶναι ἡ- χώδης καὶ μᾶλλον διαπεραστικὴ ἀπὸ τὴν τῆς ἰκτίδος (μοσχοποντικῆς) περιπλέον μουρμουρίζει ἐνίοτε μὲ κεκλεισμένον στόμα, καὶ ἔχει μικρὸν τι γρύλλισμα, τὸ ὅποιον ἀρῶνει, ὅταν τὸ παρωζήνουνσιν. Εἶναι ἐλαφρότατον εἰς τὸ βῆξιμα, συνήθως δὲ περιπατεῖ πη- ῶν, καὶ ἐνίοτε ῥιπτεται μακρὰν μὲ μεγάλα πηδή- ματα. Ἐχει ὄσυχας τότον ὄξεις, καὶ κινήματα τό- σον ταχέα, ὥστε ἀνορθοῦνται ἐν ῥῆπῃ ὀφθαλμοῦ ἐπὶ τῶν φυχῶν, τῶν ὁποίων ὁ φλοῖός εἶναι λειότατος.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Μ. Η.)

ΕΡΤΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

— 0 —

Ἰούλιος.

Δύο ἤδη μῆνας δὲν συνδιαλέχθημεν μετὰ τῶν ἀναγνωστῶν μας, δύο μῆνας μετὰ τῶν ἐρασμίων ἀναγνωστριῶν μας, δύο μακροῦς καὶ ἀλγεινοῦς μῆνας, δι' ἡμᾶς τοῦλάχιστον, τοῦ ἀποτεινόντος πάντα λογι- σμὸν μας πρὸς αὐτάς.

Ἄν δὲ καὶ θερινοί, δὲν ἦσαν ἄλλως ἀγονοὶ συμβάντων αἰ μῆνας οὗτοι.

Πολιτικῶς μὲν καὶ θρησκευτικῶς, ἐπέιυχεν ἡ μεγάλη δὴ ἐκείνη κατὰ τοῦ Παπουλάκου ἐκστρατεία, συλ- ληρθέντος τοῦ λαοπλάνου προφήτου καὶ εἰς κουστο- θίαν ἀπαχθέντος, πολλῶν δὲ φίλων βουλευτῶν Σπαρτια- τῶν καὶ Μεσσηνίων καὶ τὰς εὐλογίας αὐτοῦ λαβόντων, καὶ κατ' αὐτοῦ οὐδὲν ἦτονον ἐκστρατευσάντων. Ἄλλ' ὁ κατὰ τῶν καλογῆρων διαγωγῆς μετετρέπη εἰς ἀνύψωσιν αὐτῶν. Ἐπεψηρίσθησαν τὰ ἐκκλησιαστικὰ νόμοσχέδια, καὶ οὐκέτι ἀστυνομικὴ βράδδος πατάσει τοὺς ὄσους, ἀλ- λά βράδδοι ποιμαντορικαὶ περὶ τὰς εἰκοσιν ἀναμένουσι τοὺς κρατήσοντας αὐτάς. Ἐντεῦθεν, δὲν ἀπάγονται πλέον, ἀλλὰ τρέχουσι ἀυθόουμοι εἰς τὴν πρωτεύουσαν, πανταχῶθεν τοῦ κράτους συβρίοντας. Ἰδοὺ λοιπὸν, παρὰ τὴν ὑπαλληλικήν, νέα ἐγεννήθη σπουδαρχία, ἡ καλ- λο γ η ρ ι κ ῆ .

Τὶ δὲ συνέβη; ὅσοι τῶν βουλευτῶν, οἵτινες, λεχθῆ- τω ἐν παρόδῳ, διεκρίθησαν κατὰ τοὺς μῆνας τούτους ἐπὶ τῷ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ὑπηρεσίας ζήλῳ των, ὅσοι τῶν βουλευτῶν, λέγομεν, ἀπελιπίσθησαν τοῦ νὰ γί- νωσὶ ποτε ὑπουργοί, γερουσκαταί, ἡ βασιλικὸὶ ἐπί- τροποι παρὰ τῆ Συνόδῳ, σπουδαρχοῦσιν ἤδη εἰς τὸ νὰ γεινωσιν Ἐπίσκοποι καὶ Μητροπολίται. Οὕτως, ὅσοι μὲν αὐτῶν ἔκειραν τὸν πώγωνά των, ἀφῆκαν αὐτὸν ἐκ νέου ἐσπευσμένως, ἄλλοι δὲ διεξέυχθησαν τὰς συμβίους των καὶ τῶν τέκνων των ἀπεχωρίσθησαν, ἀλλὰ θέ- λουσι τοὺς παραλάβει, λέγεται, οἱ γενειῆται καὶ ὅσοι ἀγαμοὶ τῶν βουλευτῶν, διότι κατὰ τὴν παροιμίαν, « ἡ νύκτα γενῶν ἐπίσκοπον κ' ἡ αὐγὴ μητροπολίτην. » Ἐχουσι λοιπὸν καὶ τὰ καλά των ὁ πώγων καὶ ὁ βίος ὁ ἀγαμὸς!

Ἄλλὰ πῶς ἐπίσκοποι θέλουσι προχειρισθῆ, ἐρωτή- θουσί τινες, οἱ ὄντας ἀθεολόγητοι;

— Ὅπως ἐξελέχθησαν βουλευταὶ καὶ νομοθέται, ἀ- ποκρινόμεθα, χωρὶς τοῦ νὰ ἦναι Σόλωνες καὶ Λυκοῦρ- γοι. Ὅταν δὲ νομοθετήσιν ἐπὶ ἔθνους καὶ δίδωσι τὴν διεύθυνσιν εἰς τοὺς οἰκάκας τοῦ κυβερνητικοῦ πλοίου, ἤκιστα ὠλοῦντες αὐτὸ κατὰ σκοπέλων, πῶσω μάλ- λον δύνανται πνευματικῶς καὶ εἰρηρικῶς νὰ ποιμάνω- σιν ὀλιγάριθμον ποιμῆν λογικῶν προβάτων;

Μικρά τις μεταβολὴ συνέβη καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Ἀναχωροῦντος τοῦ βασιλέως, τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσω- τερικῶν ἐπρεπε νὰ δοθῆ εἰς χεῖρας ἱκανὰς καὶ ἐμπεί- ρους, καὶ θωρίσθη ὁ κύριος Ῥήγας Παλαμίδης, δημολο- γουμένως ὁ ἱκανότερος τῶν κυβερνητικῶν ἀνδρῶν μας (administrateurs), ὅστις οὔτε βουλευτὴς οὔτε γε- ρουσιαστής ἤξιώθη νὰ ἦναι, καὶ κατὰ τὸν Γάλλον Πιρόν,

qui ne fut rien,

Pas même académicien.

Ὅτω λοιπὸν, τὰ βουλευτικὰ σώματα δὲν περιέχου- σι πάντοτε τοὺς ἱκανωτέρους καὶ νοημονεστέρους. Οὐ- δέποτε δὲ διορισμὸς ὑπουργοῦ ἐπευφημήθη τοσοῦτον ὁμοζώνως ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης.

Τὸ σπουδαιότερον ἐν τούτοις συμβάν τοῦ Ἰουλίου ἦ- τον ἡ ἀποδημία τῆς Α. Μ. ἐν Εὐρώπῃ, χάριν τῆς πα- σχύτης ὑγείας του. Τὰς ἡμέρας τοῦ Κράτους ἔλαβε πάλιν εἰς τὰς τρυφεράς, ἀλλὰ καὶ στίβραράς χεῖράς της, ἡ χαριεσιάτη ἡλιὼν Βασιλείσα.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐν συνοδίᾳ τῆς Βασιλείσης φθάνουσι εἰς Πειραιᾶ κατὰ τὴν 7ην ὥραν μ.μ. Προπέμ- πουσιν αὐτοὺς οἱ ὑπουργοί, αἱ πρεσβεῖαι τῶν Βουλῶν, οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπάλληλοι, οἱ ξένοι πρέ- σβεις. Καταβαίνουσι τῆς ἀμάξης των εἰς τὴν ἀποβά- θραν, καὶ ἐκεῖ ὁ Βασιλεὺς ἀ χωαίρετ' αἰ φιλοφρόνως πάν- τας ἐν κύκλῳ συνηγμένους. Αἱ τῆς βασιλείας μέρι- μναι καὶ οἱ κόποι εἶναι ἐξωγαρημένοι ἐπὶ τοῦ γλυ- κείως ἀλλὰ καὶ πάσχοντος μετώπου του.

Μετὰ τὸ ἀποχαιρέτημα αἱ Α. Α. Μ. Μ. εἰσέρχονται εἰς τὴν λέμβον των, τὴν ὅποιαν παρακολουθοῦσι παραλα- βούσαι ὑπουργοὺς καὶ βουλευτάς αἱ λέμβοι ὄλων τῶν ἐν Πειραιεῖ ἑλλημενισμένων πολεμικῶν πλοίων, αἵτινες περιέμενον εἰς τὴν προκυμαίαν, τὰς κώπας των ἔχουσαι ἀπηρωμημένας. Ἄμα τὰ δέκα πο- λεμικὰ πλοία, ἑθνικὰ τε καὶ ξένα, ἐν οἷς καὶ ἡ ἀ- μερικανικὴ φρεγάτα, ἡ Πανδώρα, ὁ Κάρο- λος Μέγας, τὰ ῥωσικὰ βρίκια, ἡ νεαπο- λιτικὴ κορβέτα σημιστολόιστα ἅπαντα ἀρχί- ζουσι τὸν κανονοβολισμὸν, καὶ τὰ πληρώματα ἀναβί- βασμένα ἐπὶ τῶν κεραιῶν, χαιρετῶσι τὸν βασιλέα τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ ἀτμόπλοιον ὁ Ὅθων δέχεται τὸν βασιλέα, ἐπι- βιβάζεται καὶ ἡ Βασιλίσα, ἧτις συνοδεύει τὸν πα- τῆρα καὶ ἀγαπητὸν οὐζυγόν της εἰς ἀρκητὴν ἀπόστασιν. Πάουσι τότε τα πύρα, οἱ κρότοι, οἱ θόρυβοι, ἡσυχία καὶ σωπὴ διαδέχεται τὰ πάντα, ὡς ἂν περιλυπος καὶ κατηφὴς νὰ μὲν ὁ ὀρίζων ὁ ἑλληνικὸς διὰ τὴν πρόσκαι- ρον ταύτην ἀπουσίαν τοῦ Βασιλέως τὴν γαλήνην δὲ ταύτην καὶ σιωπὴν ἢ σελήνην μόνον ἰσπάρει φωτίζει ἀ- νωθεν τῆς Σαλαμίνας, οἰνοὶ χρηστάς εἰς τὴν Ἑλλη- νίδα γῆν παρέχουσα τὰς ἐλπίδας καὶ παρηγοροῦσα τὴν δικαίαν θλίψιν της.

Ἄλλὰ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἐπιφαίνεται, μακρό- θεν ἐπιστρέφον, τὸ ἀτμόπλοιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπα- νέρχεται ἡ βασιλὶς τὸ κτεκτολόιζουσι λυχναὶ καὶ λάμ-

οὐκ ἐκείνη πλοῦσι βλα ἀνίπτουσι, αὐτοῦ προσεγγίζοντες, λαμπρὰ πυροτεχνήματα, καταφωτίζοντα τὴν λιμένα καὶ διαρκούντα μέχρι τῆς εἰς τὴν ξηρὰν ἀποβάσεως τῆς Βασιλισσῆς, ἣς ἀναβαίνει εἰς τὴν ἀμαξάν τῆς καὶ εἰς τ' ἀνάκτορα τῆς ἐπιστρέφει. Τὰ πυρὰ σβέννυνται πάλιν, οἱ κρότοι παύουσι καὶ περὶ τὴν δύσιν τῆς ἡμισέληνος, ἀποχωρεῖ καὶ αὐτὴ ὄπισθεν τοῦ ὄρους Κορδαλλοῦ, ὡσεὶ ἀνατείλασα μόνον ἵνα γίνῃ μάρτυς τοῦ ἐπισήμου ἐκείνου καὶ μεγαλοπρεποῦς θεάματος· οἱ δὲ πολῖται ἀπέρχονται, θλίβει ἐκφραζόντες εἰς τὰ πρόσωπά των, ἐν δὲ τῇ καρδίᾳ των αἰσθανόμενοι ἐλπιδῶν καὶ θλψῆως ἅμα παλμοῦς, — καὶ τὰ πάντα σκότος ἦδη καὶ σιωπὴ περικαλύπτει. . . .

Μετὰ τὴν ἀποδημίαν τοῦ Βασιλέως νεώτερόν τι πολιτικὸν δὲν συνέβη. Παντες οἱ δὲ ὑπουργικῶν ἐλπίδων τρεφόμενοι κατεκοίμησαν αὐτὰς, μέχρι τῆς αἰσίας τῆς Α. Μ. ἐπιστροφῆς, εἰς μάτην δὲ οἱ ἀγῶνες αὐτῶν κατὰ τοῦ ὑπουργείου, μένει καὶ θελεῖ μένει στερβὸν ἀκράδαντον.

Οὐδέποτε ὑπῆρξαμεν χειρωνισαί, καὶ τὸ κοινὸν λόγιον, οἱ πρὸς καλὸν τι ἢ δυστυχία, ἐπρεσεύσαμεν ἀείποτε. Δὲ τοῦτο, δὲν ἐθλίβημεν ἕνεκα τῆς αἰνιδίως ἐπισκυφίας ἐρετεινῆς τῆς σταφίδος καὶ τῶν ἀμπέλων νόσου. Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει οἱ αἱ μεγάλαι καταστροφῆι προηγήθησαν ἀείποτε τῶν μεγάλων εὐτυχημάτων, ἢ κατεπαυον ἄλλην τινὰ δευτέραν συμφορὰν.

Ἐπῆλθε πρῶτον κατὰ τῆς Ἑλλάδος χειμῶν βαρύτατος καὶ παρκερικός ἐξαφανίσας τοὺς ἐλαϊώνας, τὰς λαμονέας, τὰς βλαστῆσεις ἠκολούθησεν ἔπειτα σιτοδεία, ἐπέπεσεν ἦδη ἡ νόσος τῶν σταφίδων, ὡς τρεῖς ἄλλα: πληγαί τοῦ Φαραώ.

Τὸ φυτικὸν βασιλεῖον ἔπαθεν οὕτως ὀλόκληρον, ἔπειτα ἄρα νὰ ὀρθοποδῆσῃ τὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ διὰ θαύματός τινος, νὰ πληρωθῇ μὲν τὸ κενὸν τοῦ ταμίεσυ μας νὰ ἐμπνευσθῶσι δὲ αἱ Βουλαι ὑπὸ πατριωτισμοῦ, εἰ ὑπάλληλοι ὑπὸ ἀκεραιότητος, εἰ καθηγηταὶ ὑπὸ συνέσεως, καὶ τὸ ὠραῖον φύλόν μας, δροσιζόμενον ἤδη καθεκάστην εἰς τὰ ὑγρὰ βσιλεια τῆς Ἀμφιτρίτης, νὰ αἰσθανθῇ τρυφεροτέρους παλμοῦς εἰς τὴν καρδίαν του.

Πρὸς ἔπος· ἐφ' κατ' ἀρχὰς τὸ θέρος ἐνεφανίσθη θροσερὸν καὶ τερπνότατον, ἀπέβη ἦδη περὶ τὰ μετὰ καυστικώτατον. Παρ' ὀλίγον καὶ ἐνταῦθα ὁ καύσων νὰ ὑπεραυξήσῃ, ὅπως εἰς μέρη τινὰ τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰσπανίας.

Αἱ Ἀθῆναι, ὁ κλεινὸς οὗτος τόπος διὰ τοῦ καύσωνος του, ἐγένετο κλεινότερος ἐφέτος· εἰ κάτοικοι αὐτοῦ διεσκορπίσθησαν εἰς τὰς ἐξοχὰς, ἀπῆλθον εἰς Πειραιᾶ, τὴν πόλιν ἦδη τοῦ συρμού καὶ τῆς ἐργολαβίας. Καὶ τοὺς μὲν σκιάζουσιν οἱ εὐθαλεῖς δεινῶνες τῆς Κηφισίας καὶ τοῦ Ἀμαρουσίου καὶ τὰ δροσερὰ κελλία τῆς Καισαριανῆς καὶ καταψύχουσι τὰ κρεμὰ αὐτῶν ὕδατα, τοὺς δὲ ἢ μᾶλλον τὰς δὲ δροσιζοῦσι τὰ νάματα τῆς Μουνοχίας καὶ τῶν ἄλλων πειραϊκῶν κολπίσκων καὶ ἀκτῶν ὡς δὲ τὰς σταφίδας ἢ μηκυτίαις, οὕτω καὶ τὰς κυρίας μας δεινὴ κατέλεθεν ἐπιδημία ἢ λοουτρομασια, ἑκατοστῆσαι αὐτῶν καθεκάστην σωρεύονται: πρὸ τῶν β' ἢ 7 δημοικῶν παραπηγμάτων, ἵνα σέσωσι τὴν κατακαίουσιν αὐτὰς φλόγα εἰς τὰς θροσοφόρους ἀγκάλας τοῦ στοιχείου ἐκείνου, ὅπερ ἀείποτε πρὸς αὐτὰς παρεδῆθη. Ὁ δμῖλος δὲν παύει συρβῆων ἀπὸ πρῶτας μέχρι δειλῆς ὀψίας, καὶ ὁ περιέρχος ἤθελε ἰδεῖ γυναίκας μὲν πρὸ τῶν θυρῶν τῶν λουτήρων ἀνα-

μανούσας τὴν σειρὰν των, κεφαλὰς δὲ γυναικεῖας ἐξερχόμενας τῶν κυμάτων, ὡς τότεν νηρηθῶν καὶ ναΐαδων παζουτῶν εἰς τὴν κυματόεσαν ἀκτῆν.

Δὲν ἐκτεινόμεθα ἐπὶ τοῦ πρῶτος περὶ τῶν λουτρῶν τούτων, περὶ τοῦ Πανθίου, περὶ τῶν ἐν Σύρω ἀρβιδῶνων χαριεστάτης τινὸς νεάνιδος. ἦς τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα συμπίπτουσι νὰ ἦναι τὰ αὐτὰ, ἐποῖα καὶ τοῦ μνηστοῦ, οὐδὲ λέγομέν τι περὶ τοῦ Πειραιῶς ἐν γένει. ὅν τοσοῦτον φιλοκάλω; φιλοτιμεῖται νὰ κοσμῇ καθεκάστην ἢ δημοτικῇ Ἀρχῇ Φ. Ὑ. ἢ ἤχος πένθιμος κωδῶνων μᾶ; ἀναγγέλλει: θλψῆων τινα τελετήν.

Μεταξὺ τῶν νεανιδῶν, περὶ ὧν πολλὰς ἀνέφερον τὰ Ἐργα καὶ Ἡμεραὶ, ἄλλας μὲν εἰδικώτερον εἰκονίσαντα, ἄλλας δὲ καὶ ὑπονοήσαντα μόνον, μία τῶν περικαλεστέρων, τῶν κοσμιωτέρων ἦν καὶ ἡ Ἐλενη, ἢ δεκαοκταετῆς μόλις θυγατὴρ ἐνὸς ἀρχαίου καὶ ἀρίστου στρατιωτικοῦ, τοῦ ἀντισυνταγματάρχου τοῦ ἱππικοῦ Κ. Καλογαροπούλου. Τίς καὶ ἐκ τῶν μὴ γνωρισάντων τὴν νεάν δὲν ἐθαύμασε τὴν οὖτως Ἑλληνικὴν καλλονὴν τῆς; Τίς τὸ γλυκὺ καὶ κόσμιον ἦθος τῆς; Τίς δὲν ὠμολογεῖ, οἱ αὐτὴ μετὰ δῶα ἢ τριῶν ἄλλων ἦν ἡ κορωνίς τῶν κορασιῶν μας:

Τὸν παρελθόντα χειμῶνα εἰσάγεται τὸ πρῶτον ἱσως ἢ τὸ δευτέρον ἔτος, εἰς τοὺς χοροὺς τῆς αὐλῆς, ἐξερχομένη δὲ ἐνὸς αὐτῶν, παθίνει ἐκ τοῦ κρούς. Αἱ νεαὶ ἀγαπῶσι τὸν χορὸν, ὡς ἡ ὑπὸ τοῦ Βικτωρος Οὐγὼ εἰκονισθεῖσα, καὶ δὲν ψφροῦσι μικρὸν τι κρουλόγημα· ἀλλ' ἢ Ἐλένην ἦν τοσοῦτον τρυφερῆς πλάσεως!.. ῥόδον νεανθῆς, ὅπερ μαραίνει καὶ ἡ ἑλαφροτέρα τοῦ ἀπαρτίου πνοῆ. Ὑπάγει καὶ εἰς τὸν χορὸν τῆς ΚΕ'. Μαρτίου, καὶ τότε ἡ ἀσθένεια τῆς τρέπεται εἰς περιπνευμονίαν, ἣτις μὴ διαγνωσθεῖσα, ἐπήνεγκεν τὴν ἀδυσώπητον φθίσην.

Ἡ τάλαινα νέα ἐβασανίσθη πέντε μῆνας δλοκλήρους καὶ μόνον εἰς τὸν τάφον εὔρε τὴν ἀπαλλαγῆν. Λέγουσι τινες, οἱ καὶ ἔρωσ τις δὲν ἦτο ξένος τῆς καταστροφῆς ταύτης, ἔρωσ πρὸς νέον Σπαρτιάτην. Δὲν εἶναι παράδοξον τοῦτο. Αἱ καρδίαι τῶν παρθένων ἐπλάσθησαν ν' ἀγαπῶσι, καὶ ἂν αἱ νῆαι μας, φρονίμως ποιοῦσαι, δὲν ἀποθνήσκουσι πλέον ἐξ ἔρωτος, δὲν ἦτο ὁμως ἀδύνατον τοῦτο εἰς τὴν εὐαίσθητον καρδίαν τῆς μακαριτίδος Ἐλένης, ἀλλ' ἢ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν εἶναι ἀληθῆς.

Ἡ νεάνις ἀπέβισεν ἐν Πειραιεῖ, ὅπου μετέφεραν αὐτὴν πρὸ μνηῶν εἰ ἀπαρηγόρητοι γονεῖς τῆς, χάριν ἀλλαγῆς τοῦ ἀέρος. Τὴν κηδεῖαν τῆς συνώδευσεν ὀλόκληρος ἢ πόλις τοῦ Πειραιῶς, δύο δὲ μουσικαί, Ἑλληνικὴ καὶ Γαλλικὴ ἐκ τῆς ναυαρχίδος ἐθρήνουν τοὺς πενθίμους αὐτῶν ἤχους μέχρι τοῦ κοιμητηρίου. Μετ' αὐτὸν συνεθροῖνον καὶ αἱ καρδίαι πάντων τῶν παρακολοθησάντων.

Ὁ τάφος λοιπὸν ἐγένετο ἡ παστὰς τῆς ἀγῆς νεάνιδος καὶ αἱ νεκρόσμοι λαμπάδες ἔλασαν εἰς τὸν μετὰ τοῦ Θανάτου ὀμναιὸν τῆς! Μακαρία! κατ' ἐμέ, μετεβῆ ἐν τοῖς Ἀγγέλοις, ἀγῆ καὶ ἀσπίλος, καὶ ὕμνη τοῦ Κυρίου! Πότμος εὐδαιμών! Δὲν ἐμάραναν τὰ εὐδῶδη τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἄνθη ἢ μοχθηρία καὶ ἢ λοιμώδης πνοῆ τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἐσπίλωσαν τὰς λευκὰς πτέρυγὰς τῆς αἱ ἀνιέροι αὐτῶν χεῖρες! . . .

ΓΟΡΓΙΑΣ.